

Okhaldhunga Times Februar 2019

Kjære venner

Tannlege!

Dette er siste skudd på Okhaldhunga-stammen:

En fullt utdannet nepali tannlege er nettopp ansatt, og hadde nylig første dag på jobb. Og så har vi fått installert ny og fin tannlegestol.

Tannlege Rabindra Lama er i full gang med å finne ut av alt utstyret som er her, og hva mer som trengs.

Dette kan han, for han har tidligere etablert tannlegekontor på et annet misjonssykehus her i landet.

Tannlegen i Tansen vil komme på jevnlige besøk og hjelpe han i starten. En god støtte fra storebror-sykehuset.

Om du har tannverk, er det nå en ekstra grunn til å komme til Okhaldhunga!

Armbrudd som åpnet verden

Sabitra er 13 år og kommer fra Godel, langt øst og nord i Solu, fylket i nord. Tidligere tok det 5 dager for pasienter derfra å komme hit. Nå har de begynt å bygge ut veier i dette området. Men fremdeles må de gå en hel dag før de kommer til veien der de kan få hyret en jeep.

Her bor Sabitra. Det er en isolert plass, og dette var første gang Sabitra fikk muligheten å se verden utenfor landsbyen.

Hun bar gjødsel ut på familiens terrasse-åkerlapper før maisen skulle såes. Men så falt hun en terrasse ned med den tunge børen, og støttet seg på armen som fikk et stygt brudd. Dagen etter begynte den lange turen til helsestasjonen, en dagsmarsj unna. Derfra måtte de reise rett videre til «Mission» for å reparere armen.

Da begynte ferden ut i verden med jeep en hel dag som kostet 1 300 kroner. Neste dag kostet det 500 kr. Tilsammen brukte de 1 800 kr. på å komme fram til Mission. Det er mye når en dagslønna er 48 kr. Da de kom fram hadde de 800 kr igjen av alt de hadde lånt til den store

ferden. Alt det satte de inn som forskudd på behandlingen. Sabina trengte en stor operasjon, med mye stål som koster. Mens hun har vært her har de fått mat fra pasientstøttefondet.

Sabitra er 13 år og går i 5.klasse. Hvordan er hennes liv i Godel?

Her har hun tegnet hjemmet sitt og skolen.

Hun går to timer til skolen hver morgen. Fint med skole, hun liker nepali og engelsk best, og så liker hun å leke sisten før eller etter skolen. De har ikke friminutt, bare en matpause midt på dagen. Det er noe som er litt flaut som hun ikke liker. Hun har dumpet tre ganger til eksamen, da har hun måttet gå om igjen og skifte klasse. Mange er yngre enn henne, men det er seks andre i klassen som også har dumpet flere ganger! Det er jo en trøst.

Hun hadde ofte vondt i magen da hun var mindre, derfor dumpet hun. Da spør jeg om læreren hadde pinne å slå med, og det hadde han. Det var ikke når de bråket, men når de ikke forsto at de fikk smake pinnen over finger og andre steder. Hun forsto ikke bedre av den grunn. Hjemme må hun hjelpe familien. Hun kutter gress til kuene, bærer vann og henter ved i skogen. Det er å hente ved sammen med venner hun liker best, da har de det gøy sammen.

Familien til Sabitra

Mor er med datteren til Mission. Hun kan ikke så mye nepali, de har sitt eget språk. Derfor får jeg tolke-hjelp av en annen pasient fra samme området.

Sabitra er yngst, og har to brødre og to søstre. Faren hennes ble syk for tre år siden og er lammet i det ene siden. Han har ikke vært hos doktor. Etter det har han ikke vært i stand til å arbeide. Derfor sluttet hennes to brødre i 7. og 9. klasse for å arbeide så familien kunne få inntekt. De bærer varer til butikker, i flere dager, 40 – 50 kg hver.

Moren hennes kutter gress til naboens kuer og får 180 kr i måneden. De har en liten jordfleck hvor de kan så ½ kg mais. Fra den åkeren har de litt mat i nesten to måneder. Den dagen de skulle hjem fikk de en regning på 2 400 kr. Hvordan skulle de greie det?

De betalte sine siste 800 kroner, og Pasientfondet hjalp dem med de 1 600 kr som manglet. Heldigvis var det noen andre skulle hjem til samme landsby som betalte bilen. Mor måtte gråte litt av lettelse i det de tok fatt på reisen hjem.

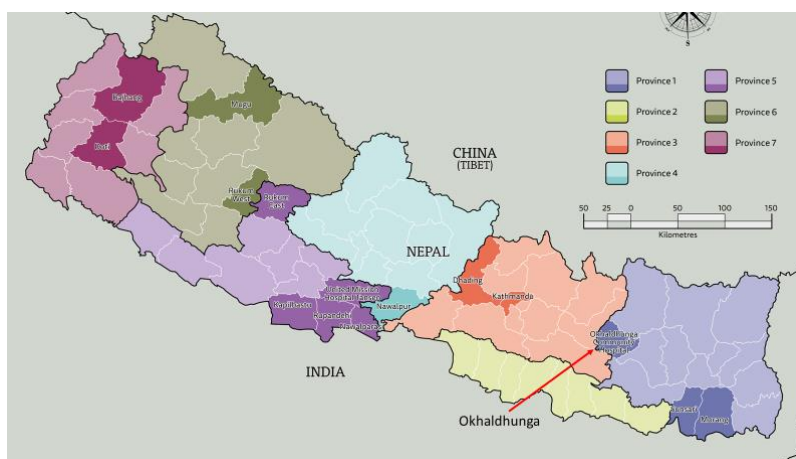
United Mission to Nepal

... har vi nok skrevet om mange ganger. Og mange gode lesere har vel fått med seg at selv om Normisjon har vært en viktig støttespiller for sykehuset her i Okhaldhunga nå i mange år, så er det ikke Normisjon som driver sykehuset. Det er det UMN som gjør. UMN er en fantastisk organisasjon som fortjener egen omtale her i OT, og egentlig skulle hatt det for lenge siden:

En misjonsorganisasjon som begynner sitt navn med «United» har skjønt noe viktig: Det gjelder å stå sammen. Den samler misjonsorganisasjoner fra nærmere 20 land og fire ulike kontinenter, med en fargerik flora av konfesjoner, som alle arbeider for Guds Rikes sak i Nepal. Normisjon er én av disse. UMN er akkurat like gammel som OTs to redaktører, altså født så langt tilbake som i 1954, og har drevet med helsearbeid her i landet fra begynnelsen. Tidligere var det også mye ingeniør-misjon, med bygging av kraftverk og praktisk, teknisk utdanning. Men arbeidet er mye bredere enn som så, og nå er utdanning, samfunnsutvikling og fredsbygging andre viktige satsningsområder. Formålet med UMNs arbeid er **«i tjeneste for folket i Nepal å bekjempe de grunnleggende årsakene til fattigdom, i Jesu Kristi navn og i Hans ånd»**. (*“United Mission to Nepal (UMN) strives to address root causes of poverty as it serves the people of Nepal in the name and spirit of Jesus Christ”*).

UMN har et omfattende arbeid rundt i hele utkant-Nepal. Her har hver provins sin farge, og UMNs arbeidsområder er de mørke områdene.

I det nye, «føderale» Nepal ligger altså Okhaldhunga i Province 1.

UMNs leder Joel Hafvenstein var på Normisjons Generalforsamling i sommer for å takke for støtte og godt samarbeid gjennom mange år.

Han delte også av UMNs erfaringer med hvordan kristen tro fører oss inn i arbeid for fred og rettferdighet, i tett samarbeid med de lokale kirkene i Nepal. Det ga et godt helhetsperspektiv på hva misjon er.

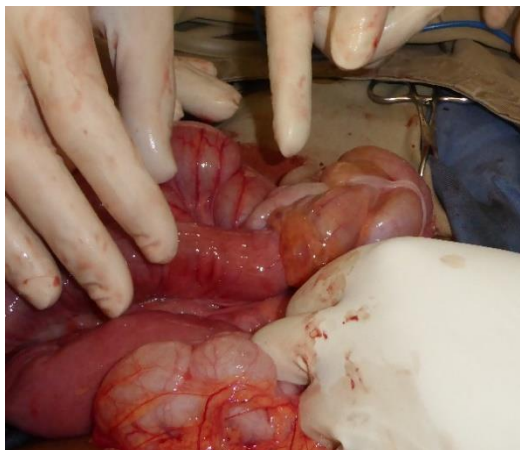
Foto: Sunniva Vikan

For oss er det en stor opplevelse å få høre til i et så rikt fellesskap som UMN. Det har lært oss mye om Guds Rike, hva det er og hvordan det vokser. Også Okhaldhunga sykehus har nydt godt av UMNs mangfoldige bakgrunn opp gjennom årene. Etter tur har arbeidet her hentet støtte fra engelske, japanske, amerikanske, finske, australske, tyske og andre organisasjoner. Nå har det vært Norges tur en stund, og det håper vi vil fortsette lenge ennå.

Tarmen som «spiste seg selv»

En fryktet diagnose hos barn som har vondt i magen på barneavdelinger i Norge er «invaginasjon», det betyr at tarmen av en eller annen grunn vranger seg inn i seg selv. Vi ser det her óg, men noen ganger kan det være vanskelig å diagnostisere.

Denne gutten var 12 år gammel, egentlig litt for gammel til en slik diagnose. De kom fra «Bong», flere dagsreiser mot nord og øst, der det ikke finnes sykehus mellom fjellene. Han hadde hatt fryktelig vondt i fire dager, i tre av dem hadde faren reist med ham for å nå hit til Okhaldhunga. Gutten skrek av smerter som kom og gikk, og faren bar ham rundt gjennom den første natten. Ultralyd neste dag viste det berømte «smultring-tegnet», så da hadde vi diagnosen. Faren danset av glede da vi kom ut etter operasjonen og fortalte at det hadde gått bra, og at sønnen nok ville bli helt frisk.

En pekefinger viser at tynntarmen er «slukt» inn i tykktarmen, og var i ferd med å dras inn der den etter hvert ville blitt skadet. Et fornøyd operasjonsteam som slapp unna med en lite blodig operasjon denne gangen.

Gjensynsglede!

En kjekk liten pike på 9 år kommer tilbake til sin «krybbe»:

For ni år siden ble hun født så altfor tidlig, for mor var veldig syk. Hun startet livet som 900 grams baby i vår hjemmelagede kuvøse. Mor døde senere av nyresykdommen som ble påvist under graviditeten.

I dag er far gift på nytt, men tar seg godt av sin første datter. Han ble godt kjent med sykehuset, og i dag er han ansatt her som Helse Assistent og har fått ny kone og et barn til. Hans erfaring kan bli til velsignelse for andre.

Hallo Danmark?

Så gikk vi på en data-sprekk igjen. Plutselig ville ikke Kristins PC ha kontakt med noen, ikke med min i nabostolen en gang. Forrige gang vi søkte hjelp for slikt, i Norge i sommer, ble alt bare ti ganger verre og vi sliter med ettervirkningene fremdeles. Hva gjør man da, i en isolert fjellbygd her øst?

Man ringer Danmark!!

For der sitter vår gamle venn Kaj Jensen, ansvarlig for UMN's datatjeneste for mange år siden.

Han imponerte oss ofte den gangen, kunne han greie dette også?

Han tok saken på strak arm.

Så sitter Kaj der i København, i sin egen stue. Han tar raskt kontroll over den syke PC'n her i fjellbygda på den andre siden av kloden, undersøker den gjennom flere timer med et utall av metoder vi ikke forstår noe av, men stoler på fordi det er Kaj som gjør det, og ut på den andre siden kommer det en frisk og opplagt gammel PC, god som ny! Kjære Kaj, vi er enda mer imponerte enn vi har vært før!

Julestjerner blomstrer

Klubben lever videre. Det kommer stadig nye kandidater for avrusning. Nå har vi nettopp hatt tre kvinner. Ikke så ofte, men fint at de var tre sammen. Kvinner drikker mer i det skjulte på hjemmebane, og det er vanskeligere å få til gode gruppesamtaler. Menn kan skryte av hvor mange flasker de drikker per dag, kvinner gjør ikke det.

Utover avrusning og gruppemøter prøver klubben å spille en rolle i samfunnet. Når det kommer ny politisjef i fylket får vi audiens, et møte med ham der vi presenterer klubben og inviterer til samarbeid. Sist søndag var vi på politistasjonen og møtte den nye politisjefen. Her får han klubbens rapport av Bairab, en av dem som har kommet over sitt eget alkoholproblem og nå gjør stor innsats i Julestjerneklubben.

Politisjefen var veldig opptatt av alkoholproblemene i distriktet, særlig konsekvensene de har for vold, kriminalitet og ikke minst selvmord. Politiet ønsker å involvere oss i forebyggende arbeid. Vi inviterte ham også til et nytt masse møte med våre medlemmer, lokale hotelleiere, landsbyledere og fylkesledere. Da vil han legge fram landets alkohol-lov, som er klar og streng, men dessverre bare sjelden følges i praksis.

Fremdeles har flere av hotellene rundt sykehuset skiltet de fikk for flere år siden. Her står det:

«Her er ikke øl og brennevin tilgjengelig»

Vi vil pusse opp de gamle skiltene, og politisjef og fylkessjef får æren av høytidelig å overrekke dem igjen.

Det var oppmuntrende å møte den nye politisjefen, og å høre at de regner med klubben og ønsker samarbeid.

En kopp te, gjør narr av San Miguel

Et hyggelig julestjernemøte på en lokal restaurant.

Her har min venn sittet mange ganger før, som venn av San Miguel øl, og sterkere saker. Men nå, etter andre runde med avrusning, er det slutt på det vennskapet.

Og størst av alt, han har fått jobb! Jobb som sikkerhetsvakt i banken!

Han var så stolt at han holdt på å sprekke inni den flotte uniformen.

Julestjernene blomstrer!

Dagens vaksine-kø

Mange små verdensborgere blir ønsket velkommen på Okhaldhunga sykehus, med tepper og ammehjelp. - Men også et lite stikk av en BCG vaksine må til.

Alle nyfødte får BCG i løpet av det første døgnet, i tråd med nasjonale retningslinjer.

Daglig er det mellom 5 og 13 ferske pappaer med nye babyer i kø på vårt sykehusapotek. Vi håper det vil bidra til at tuberkulose en dag kommer på vikende front også i Nepal.

Hele vaksineprogrammet varer til de er 15 måneder, og det er ikke langt fra full vaksinedekning rundt om i landsbyene.

Blomst til Nepal!

Kaldt i Norge?

Det blir sjeldent kuldegrader her. Men med bare et par grader over null i stua på kvelden, er det både hyggelig og nyttig å få besøk. Tre norske medisinerstudenter og to gode naboer kom for å varme opp stua vår en kveld.

Hilsen Kristin og Erik

PS. Vi prøver å legge ut oppdatert nytt herfra på Facebook, på siden «Kristin og Erik i Nepal». Velkommen på besøk der.

Hjelp oss å fylle de nye bygningene med gode tjenester for folket i Okhaldhunga.

Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537.**

Overføringen må merkes: «Okhaldhunga Sykehus, Nepal»